

La reconstrucció després de l'infern

No és gens agosarat dir que *Sorry, baby*, l'òpera prima de l'actriu, guionista i directora Eva Victor, és un dels debuts més prometedors del cinema nord-americà del 2025. Guanyadora de més de 30 premis a escala internacional -entre ells una nominació als Globus d'Or i diversos guardons als Independent Spirit Awards-, la pel·lícula de debut de Victor no és només rellevant per la temàtica que tracta. Narrada en tres actes clarament diferenciats, el film explica les conseqüències personals i psicològiques d'un cas d'abús sexual en l'àmbit acadèmic, en concret d'una doctoranda per part del seu director de tesi doctoral. La diferència, i l'encert, respecte a altres propostes que han tractat situacions semblants en el cinema contemporani, és a través de quin punt de vista ens apropa la directora a allò que planteja.

I és que *Sorry, baby* planteja una aproximació al procés de reconstrucció personal de la protagonista després de patir la situació d'abusos. L'estructura de la pel·lícula es configura així amb una narració fragmentada a través de flaixos, moments, situacions que ens acosten i ens permeten entendre perfectament la fragilitat i el daltabaix emocional que aquells fets han provocat en la víctima. Mentre altres pel·lícules s'han centrat a explicar el procés judicial contra l'autor dels abusos o la recerca de la reparació moral, Eva Victor construeix la seva pel·lícula d'una manera molt més íntima, focalitzant-se en la dimensió personal de com l'abús sexual actua com una autèntica ona expansiva que acaba afectant tots els aspectes de la vida personal de la víctima. Per exemple, analitza com el que li ha passat l'obliga a reconstruir les seves relacions personals amb les seves persones properes -amics i familiars- i fins i tot l'autoconfiança en la seva pròpia validesa i capacitats.

A *Sorry, baby* és realment important el que passa a la pantalla, però també ho és molt allò que no veiem, els silencis, les accions en off. Victor opta de manera molt intel·ligent per mostrar només el que és essencial, una successió de moments, de diàlegs, de situacions que li permeten transmetre, sempre de manera suggerida i íntima, mai de forma explícita i subratllada, el procés intern

SORRY, BABY

País: Estats Units, 2025

Direcció: Eva Victor

Guió: Eva Victor

Intèrprets: Eva Victor, Naomi Ackie, Lucas Hedges, John Carroll Lynch

Gènere: Drama, comèdia

Durada: 103 min

Idioma: Anglès

Subtítols: Castellà

No recomanada per a menors de 12 anys

pel qual passa la protagonista i com ha afectat la seva relació amb els que l'envolten. Fins i tot, no defuig els moments o espurnes d'humor i sarcasme, potser per accentuar les diverses fases o alts i baixos emocionals del procés. La càmera sempre està en el lloc adequat i la sobrietat calmada de la posada en escena és el complement perfecte de la mirada profunda de la directora sobre l'arquitectura emocional de la seva protagonista.

Potser la prova de foc definitiva i el que converteix *Sorry, baby* en una proposta tan valenta i agosarada és que Eva Victor hagi pres a més la decisió artística de no només dirigir i escriure el guió del film, sinó també d'assumir-ne el paper protagonista. Aquesta és una demostració del compromís màxim de la directora envers el seu projecte i la constatació que potser només ella mateixa és capaç de traduir a la pantalla tots els matisos i profunditat psicològica de la proposta que hi ha darrere de la pel·lícula. Cal remarcar també els brillants secundaris que acompanyen Victor: Naomi Ackie, com la seva amiga íntima i confident, o Lucas Hedges, com el seu veí, entre d'altres. Tot això fa de *Sorry, baby* una pel·lícula que traspua veritat pels quatre costats i que es converteix de ple dret en una de les millors aproximacions que ha donat el cinema contemporani a la xacra dels abusos sexuals a les dones.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona